

»Oče, mamica!« je zmedeno vzkliknil. Oči so mu žarele. Molče je stopila mati k oknu. Potegnila si je rokav preko dlani in ž njim obrisala zaroselo šipo. Nič se ni zganilo v svetli, jasni noči. Koraki so bili utihnili. dolga človeška senca se je izgubila za vogalom.

Žena se je okrenila k otroku in videla njegove vprašujoče oči.

»Ni bil oče!«

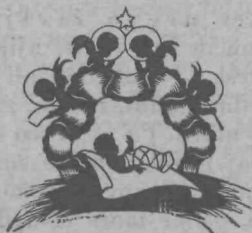
Lojzek je povetil glavo na roke. Mati se je tiho približala omari in jo odprla. Desnico je pridržala na ključu, z levico je pogladila vejico smrekovega drevesca.

»Ne! — Kadar pride on ... Mora priti; saj je pisal...« je dahnila.

Vlažen odsev ji je zatrepetal v očeh. Zaprla je omaro in se vrnila k mizi.

*

Daleč v tujini ob snežnobeli postelji je sedel mlad duhovnik. Roka mu je drhtela, ko je pisal poslednje besede umirajočega vojaka: »Draga žena! Dragi ljubljeni Lojzek! Oče... Molita za očeta!«

Korič:

Kruha, kruha . . .

Knez je napravil veliko pojedino. Dan za dnem, teden za tednom so vabili pisano oblečeni služabniki goste z gradov, blizu in daleč. Kdo ve, koliko se jih je odzvalo, gotovo pa je, da samo eden ni mogel priti, ker ga je po nogah močno trgalo in ni bil ne za jež ne za peš. Dvorano so krasili sedem dni in sedem noči, pripeljali sto voz vancev in še enega na vozičku,

pobili so dvajset volov, sto pet telet in sto sedemdeset prašičev, zajcev je bilo osemdeset nahrbtnikov, srna sedem gnojnih košev, jerebic pa je bilo tristo sedem in štirideset, koliko je bilo pripravljenih kokoši in piščet, tega ni nihče zapisal, ker so jih imeli doma in pa kmetje po vaseh. Pa so prihajali od severa in juga, od vzhoda in zahoda in še od severovzhoda in jugozahoda ter od jugovzhoda in severozahoda, vsak s svojim spremstvom na konjih. Knez je bil dobre volje, vsakemu je stiskal roko in rekel: »Sto sreč!«

Pojedina se je začela. Šest in petdeset služabnikov je nosilo na mize v skledah in na krožnikih, vsak je dobil, kar je hotel; vsega je bilo več ko preveč. Jedli so in pili, a dobre volje le niso bili. Kar nekaj jim je manjkalo, pa sami niso vedeli kaj. Čudili so se, da se nihče od srca ne smeje, ampak nekam prisiljeno. Knez jih dolgo časa gleda in nazadnje reče: »Prijetelji, nič kaj niste veseli. Nekaj manjka, kajne? Kruha ni na mizi! Poglejte skozi okno! Njive so poteptane od konjskih kopit, zato ni nič zraslo in zato ni kruha.«

Da, da, kruha ni bilo in niso bili veseli. Saj brez kruha skoro ni mogoče živeti. Kruh je glavna hrana. V rajju je bilo sicer drevo življenja. Bog sam ga je zasadil. Adam in Eva in vsi njihovi otroci naj bi jedli od tega drevesa — vsak dan ali pa vsaj večkrat, in bili bi ostali vedno mladi, močni, zdravi in prišli bi v nebesa, ne da bi umrli. Pa to drevo smo z Adamovim grehom izgubili. Saj je Bog Adama zaradi greha izgnal iz raja, pred raj postavil angela z mečem, iz katerega so švigali plameni, da ne more živa duša več v raj in jesti od drevesa življenja.

Pa, pa, pa, otroci! Stojte! Pa vendar imamo še drevo, ki je podobno tistemu drevesu v rajju. Zasajen je v Cerkvi. Kdor je od tega drevesa, bo živel vekomaj, namreč na duši ne bo umrl. To drevo je sveti križ in sad tega drevesa je Jezus v svetem obhajilu. To je povedal Jezus sam: »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj... Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed

in moja kri je res pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem... Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.«

Takile otroci, kakor ste vi, morajo dosti, dosti jesti. Posebno pa kruha. Saj si zdravega otroka še misliti ne moremo brez kruha. Kadar slikar slika zdravega, veselega otroka, mu naslika v roke velik kos kruha.

Deček ali deklica, ki hoče na duši ostati zdrav, čist, svet, biti otrok božji, mora tudi uživati kruh božjih otrok, Jezusa v svetem obhajilu, pa ne samo enkrat, ampak večkrat — vsak dan, če je le mogoče, vsaj vsak teden je pa le mogoče. Otrok, ki ne mara jesti, ni zdrav. Le kaj bi rekla mamica, ko bi vas morala vedno in vedno siliti: »Daj, jej! Zakaj ne ješ?« Zdravi otroci so vedno lačni kruha. Otrok, ki ne mara večkrat jesti nebeškega kruha, prejemati svetega obhajila, ni zdrav na duši. Prav lahko resno zboli in pade v smrtne grehe in izgubi življenje božjih otrok. To je povedal Jezus ljudem v Kafarnavmu prav razločno: »Če ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.«

Tako hrepenenje po Jezusu bi morali imeti vedno, posebno pa še letos, ko bomo imeli v Ljubljani tako veliko slavnost in slovesnost na čast Jezusu v sveti hostiji. 28., 29. in 30. junija bo kongres ali shod za vse katoličane Jugoslavije, kjer naj se poživi in znova zaneti ljubezen do Jezusa v sveti hostiji. Prav zato vas prosim, da bi šli letos prav mnogokrat k sv. obhajilu in tista sveta obhajila darovali za srečen izid evharističnega kongresa, kakor se ta shod imenuje.

Troje jaselc.

V nebesih so se šli božič: angeli so godli, pobožni pastirji so piskali na piščali in nedolžni otroci so plesali v zlatih čevljkah. V temačnem kotu je sedel star Jud, oči so mu žarele, ko je gledal razposajeno veselje in zadovoljno si je gladil dolgo, sivo brado. Angel spreleti mimo, pojoč s srebrnim glasom »Gloria«. Zagleda starega Juda v kotu in mu zakliče: »Se greš z nami?« Starec se nasmehne: »Saj se grem. Prav vesel